

Отглеждането на застрашени от изчезване местни породи в европеизираща се България: фактори, стратегии, наративи

Начо Димитров

(Резюме)

Екологичният поврат в Общата селскостопанска политика на ЕС поставя акцент върху опазването на биоразнообразието и генетичните ресурси и създава условия за субсидирането на отглеждането на животни от застрашени местни породи. В България той води до нарастване на броя както на сертифициращите развъдни асоциации и фермерите в тази ниша, така и на породите и отглежданите животни. Все повече актьори проявяват интерес към атрактивните субсидии и се включват в процесите на опазване, възстановяване, въобразяване и изобретяване на породи. Субсидиите обаче са ограничен ресурс, достъпът до който предизвиква конкуренция и конфликти. За да си го осигурят, актьорите прилагат различни стратегии, като се стремят да изградят убедителен, легитимиращ и полезен за тях наратив за породната принадлежност и „автентичност“ на животните си, за произхода, рисковия статус и дори културната значимост на съответната порода и същевременно да дискредитират и делегитимират тези на конкурентите си. Така борбата за достъп до субсидии протича и като борба между наративи.

Ключови думи: животновъдство; биоразнообразие; конкуриращи се наративи; трансформация на капитали; културно наследство; валоризация; европеизация

Начо Димитров

Институт за етнология и фолклористика

с Етнографски музей

ул. „Московска“, 6А

1000 София, БЪЛГАРИЯ

dimitrovnacho@gmail.com